

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЬ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	<i>Одобренъ и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвъщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год.</i> Броятъ 2 лега	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 33
----------------------------	--	--	---	--------------------------

Незабравкитъ

(Легенда)

Веднѣжъ синьото небе станало тѣжно, защото хората били отъ нѣщо неблагоприятни. Тѣ се очудвали само на обширната земя, на пѣстритѣ цвѣта, на зелената гора, ливадитѣ, долинитѣ и синитѣ далечни планини.

— Като че ли у менъ тѣ не намиратъ нѣщо хубаво! — мѣлвяло тихо небето. — А колко хубава е моята синева! Денемъ бѣлитѣ и розови облаци, а вечеръ златнитѣ и сребърни звезди.

Като казало това, изведнѣжъ се затъмнило, разтлало своя голѣмъ и сивъ плащъ и пуснало нѣколко едри сълзи. Следъ това още повече се разлютило.

Лицето му се намръщило, бумъ-бумъ, бумъ! Най-после извила истинска буря. Хората съ страхъ гледали мрачното небе.

— Все пакъ и това помогна — помислило си небето — Сега вече ме гледатъ. Чакайте само! Ще ви науча да мислите и за мене!

Следъ това небето започнало да разговаря съ облаци, защото знаело, че само тѣ пропѣждатъ всѣка гореща мѣка.

— Хмъ, хмъ! — казали тѣ. — Добре, нека тѣй да бжде!

И какво се случило? На земята се излѣл нечуванъ дѣждъ, какъвто рѣдко виждали. Небето било сѣкашъ скжсано. Какъ изглеждало небето, когато спрѣлъ дѣжда? Житото полегнало, цвѣтята изпочупени и разкжсани на земята, а дърветата очукани.

А какво си казвали хората? Тѣ поглеждали къмъ небето съ негодувание и страхъ. Като че ли искали да кажатъ: „Защо стори това? Не е хубаво отъ твоя страна така да ни биешъ и мокришъ.“

Баба Меца на гости въ Криводолъ

Небето изново станало печално. Видѣло, че и тѣй не може да имъ угоди. Напротивъ, работата станала по-лоша. Тогава решило друго нѣщо.

И небето започнало да разговаря съ

слнчевитѣ лжчи. То ги запитало: „Кой ви е ушилъ тѣзи хубави, златни дрехи? Можете ли ми даде съветъ, какъ да спечеля любовта на хората?“

Слнчевитѣ лжчи и синьото небе

дълго време се разговаряли. Напоследѣкъ слнчевитѣ лжчи се изгубили задъ дверитѣ на облаци.

— Да, да, осланяй се на насъ. Ние ще кажемъ на земята! — отговорили тѣ. — Ние ще помолимъ хората да не ти се сърдятъ и ще имъ занесемъ хубавитѣ си златни дрехи.

Какво стазало тогава? Случило се нѣщо много хубаво. Следъ три дни разцѣфнали върху калната земя, по синура на ливади и градини, малки сини цвѣтенца. Тѣ имали цвѣтѣтъ на небето, а въ средата на всѣки цвѣтъ — по една свѣтла, златна звездичка. Очудено ги гледалѣ другитѣ цвѣта отъ полето. Любопитни, ти запитвали своитѣ нови сѣседки:

— Какъ се казвате, мили цвѣтенца?

— Незабравки!

— Незабравки ли? Какво смѣшно име! — отговорилъ жълтия млѣчокъ, като погледналъ своята жълта дебела дреха.

Следъ това незабравкитѣ разказали, какъ небето станало печално, защото хората го забравили. По тази причина то ги пратило на земята, за да си спомнятъ хората чрезъ тѣхъ за небето. И се нарекли незабравки, за да не ги забравятъ за винаги.

Жълтото млѣчно цвѣте погледнало тѣжно своята проста дреха. Незабравката била нѣжна и чудесна въ небесната си дреха.

Следъ малко пристигнали на полето много деца. Като съгледали новитѣ цвѣтенца, тѣ викнали:

— Незабравки! Колко сж хубави Сини и спокойни като небето! А въ срѣдата по една златна звездичка! Като че ли Богъ ги е насипалъ отъ горе върху земята!

Малкитѣ цвѣта щастливо гледали къмъ небето и се радвали, защото разбирали, че и небето сияело отъ щастие.

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Скоро тѣ се намѣриха надъ една област, цѣлата свѣтяща, като че тука бѣ прѣсната жарава отъ всички вулкани, които нѣкога сж изригвали.

— Какъ да наречемъ тая вълшебна планина съ диамантитѣ върхове? — попита Калчо.

— Да я наречемъ „Прѣстена на Лиана“ — рече Янъ Бибиянъ.

— Жалко, че не ще да може да го тури никога на ржката си — замѣти се Калчо, като записваше върху картата предъ него.

— Ами тая свѣтяща област, знаешъ ли какво представлява? — каза Янъ Бибиянъ. — Това е областъ усѣяна, и направена цѣлата отъ скжпоценни камъни.

— О, ако биха били пренесени на земята!

— Тогава ще изгубятъ цената си и ще се продаватъ за играчки на децата.

Радиоприемателя на „Свѣткавица“ извика.

Янъ Бибиянъ се стрѣсна и взе слушалката.

— Ало . . . ало . . .

— Иа, Иа се обажда! Янъ Бибиянъ ти ли си? Свѣткавица ли е тамъ?

— Да, да Иа . . . Извинявай, много бѣхме заети, затова не се обадохме.

— Какъ сте . . . Янъ Бибиянъ? Много се безпокоимъ . . .

— Всичко е добре. Здрави сме, бодри сме. Сега правимъ изучавания на оная страна на луната, която не се вижда отъ земята. Интересно . . . Чудесно. Цѣли диамантени планини

открихме . . . Сега сме на пѣтъ . . . летимъ.

— Кога ще се върнете? Нѣма ли край тая ваша обиколка! Тукъ цѣлия свѣтъ се интересува само за васъ. Пустна се слухъ и всички вестници писаха за нѣкаква катастрофа съ „Свѣткавица“. Какво има, кажете самата истина!

Янъ Бибиянъ почна да се смѣе. — Никаква катастрофа. Тукъ всичко е благополучно и ние следъ два три дена трѣваме обратно за земята.

— Ахъ! Какъ се радвамъ, какъ се радвамъ — развика се Иа.

— Да, да, и ще се върнемъ вече съ булки . . . И азъ и Янъ Бибиянъ. Царски дѣщери. На великия владетель. Ягага. Моята се казва Шагада, а на Калчо Дагада.

— А, а, а — почна да вика гнѣвно Иа. Какво говоришъ. Шегуваешъ ли се? Какви сж тия лунатички? . . .

Янъ Бибиянъ почна високо да се смѣе и на кратко разправи историята съ Шагада и Дагада и тѣхното желание да дойдатъ на земята.

— Неможе . . . неможе — завика Иа . . . Забранявамъ . . . По добре не се връщайте тогава . . .

— Успокой се Иа . . .

— Това е невъзможно.

— Бжди спокойна! Ние ще ги оставимъ тукъ до второ връщане.

— Какъ! Ти мислишъ да се връщашъ още веднѣжъ тамъ. Никога вече. Никога вече нѣма да те пустна. Всѣка вечеръ гледамъ тая жълта луна и я вече мразя. Струва ми се, че това е нѣкаква гнила тиква. Ела си

по-скоро чувашъ ли? Фютъ всѣки день ме посещава . . . Чувашъ ли . . . Ще трѣгна съ него, ако не се върнешъ.

— Фютъ! Какво говоришъ. Той не е ли престаналъ да се интересува за мене . . .

— Сега той се интересува за мене — отговори Иа.

— Слушай, Иа, Иа.

Но Иа не се обади вече. Тя сърдито сложи телефона.

Въ кжци у нея цакаха стотина кореспонденти отъ всички голѣми европейски и американски вестници. Тя се яви сърдита предъ тѣхъ. Очитѣ й бѣха овлажнѣли.

— Какво има, обади ли се? — запитана едногласно тѣ . . .

— Да! — троснато отговори Иа. — Подирѣ три дена Янъ Бибиянъ трѣгва за земята.

— Друго?

— Нищо друго — каза тя. Не ме питайте повече . . .

Янъ Бибиянъ дълго звѣнѣ на апарата, ала Иа не се обади . . . Той почна да звѣни още по силно и да вика.

— Иа, Иа, Иа . . .

Отведнѣжъ му се обади единъ страненъ, дрезгавъ гласъ.

— Кой? — попита предпазливо Янъ Бибиянъ.

— Познай! — обади се дрезгавия гласъ . . .

— Непознавамъ . . . Обади се най-после! . . . Моля, кой е . . .

— Домѣтъ на Иа.

— Но кой е на апарата? Кой . . .

— Фютъ — отговори дрезгавия гласъ.

— Фютъ! — обиди се Янъ Бибиянъ. — Фютъ! Не не искамъ да говоря съ тебе Фютъ. Ти трѣбва за винаги да се махнешъ отъ моя пѣтъ, ако не

искашъ още веднѣжъ да ти скжсамъ опашката.

— Какво има, Янъ Бибиянъ — попита Калчо.

Фютъ се обажда . . .

— Фютъ!

— Да Фютъ, отъ домѣтъ на Иа. Ще имаме пакъ неприятни работи съ тоя Фютъ . . .

Калчо се замисли. После рече . . .

— Ние трѣбва да се връщаме Янъ Бибиянъ. Нашия животъ е на земята. Това пѣтешествие е една авантюра.

Янъ Бибиянъ не каза нищо. Той се наведе надъ картата, която чертаеше Калчо, после натисна нѣкакво копче и даде на „Свѣткавица“ друга насока.

— Бележи! — каза той.

„Свѣткавица“ заплава надъ други мѣста, се така еднообразни и тѣжни. Надъ обширни мъртви пространства, надъ блестящи планини — комини на заспали вулкани, надъ черни пропасти.

За земния човѣкъ нѣма тука никакви работи. Други човѣшки щастества тукъ носѣха своитѣ радости и скърби.

— Наистина, какво търся тукъ, помисли си Янъ Бибиянъ съ тѣга и за първи пѣтъ усѣти разочарование. Земята вече го викаше. Родната, зелената, многоводната земя. Неговата цѣлъ да се качи на луната бѣ постигната. Но сега земята си го викаше. Тя говореше на мислитѣ му, на чувствата му, на цѣлата му душа . . .

— Бележи — каза още веднѣжъ той на Калчо . . .

— Какъ да бележа, — рече Калчо. Ти карашъ съ голѣма бързина и всичко долу се слива предъ очитѣ ми. Не виждамъ нищо ясно.

(Продължава)